

ΕΤΟΣ Α. 1886. ΤΕΥΧΟΣ 15 ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
 ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ο ΝΕΙΛΟΣ ΚΑΙ Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ

(Και à τὸν Αἰγυπτίον ἰσχυρὸν Μασπερὸ)

Ὁ πρῶτος τῶν περιηγητῶν, ὅστις ἐπεσκέφθη τὴν Αἴγυπτον, ὁ πρῶτος τοῦλάχιστον, ὅστις κατέλιπεν ἡμῖν ἀφήγησιν τῆς περιηγήσεως αὐτοῦ Ἡρόδοτος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, συνώψιτε τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ γῆ αὐτῆ τῶν θαυμασίων ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ φράσει: «Ἡ Αἴγυπτος εἶναι ῥόδον τοῦ Νεῖλου». Ἡ Αἴγυπτος δὲν εἶναι ἡ ταινία γῆς ἐκτεινομένη διὰ τῆς ἐρήμου, ἐπιμήκης ὅσας πρὸ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀπαύστως προσποριζομένη ἐξ αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὴν βλάστησιν ἰκμάδα. Ἀνάγκη γὰρ ἶδῃ τις αὐτὴν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀμπώτιδος ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου, ὅπως λάβῃ ἰδέαν τῆς θέσεως, εἰς ἣν αὕτη ἤθελε περιστῆ, ἐάν ποτε συμβάν τι ἀπιστέρευι αὐτῆν τοῦ τροφιδότου αὐτῆς ποταμοῦ.

Ὁ Νεῖλος, λέγει Ἄγγλος συγγραφεὺς, συνεσάλη μεταξύ τῶν ὄχθων τοῦ τόσου, ὅστε κατήνησεν ὁ ἥμισυς ἐν τῷ συνήθει πλάτει του καὶ τὰ νερὰ αὐτοῦ τεταραγμένα, ἰλύεντα,

λιμνάζοντα, μόλις φαίνονται διαρρέοντα. Μικραὶ ὑφλοὶ ἢ ἀπότομοι ὄγκοι μαύρης ἰλύος, ἣν ὁ ἥλιος ἔκλυτε καὶ κατέκλυσε, σχηματίζουσι τὰ δύο χεῖλη τοῦ ποταμοῦ· πέραν δὲν ὑπάρχει ἡ ἄμμος καὶ στέρωσις, διότι μετὰ βίας ὁ ἄμμοφόρος λίθος, ὁ ἐπὶ τεσσαρακονθήμερον διαρκῶν ἔπαυσε πνέων. Τὸ στελεχος καὶ οἱ ἀκρέμονες τῶν δένδρων φαίνονται τῆδε κάκειτε διὰ τῆς κονιορτώδους ἐκτυφλωτούτης καὶ φλεγμαιοσύνης· ἀτμοσφαιρας, ἀλλὰ τὰ φύλλα εἰσὶ τοσοῦτον ἀνάπλα κόνιορτου, ὅστε ἐν ἀπόπτῃ συγχέονται μετὰ τῆς περιβαλλούσης αὐτῆ ἐρήμου· μόνον δι' ἀρδύσεων πολυμόχθων καὶ δυσχερῶν κατορθοῦσι γὰρ διατιζῶσι βλάστησιν τινα ἐν τοῖς κήποις τοῦ ἡγεμόνος· τέλος, καὶ εἶναι τὸ πρῶτον διδόμενον, τὸ ἀγγέλλον τὸ πέρασ τῆς τρομερᾶς τύτης ὥρας τοῦ ἔτους, ὁ Ἀπαρκτίας, ὁ Ἐτησίας οὗτος τῶν Ἑλλήνων, ἐγείρεται καὶ πίνει μετὰ σθένους, εἶθ' ὅτε καὶ μετὰ μανίας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν Χάρις εἰς αὐτὸν τὸ φύλλωμα τῶν ἄλσων, τὰ ὅποια καλύπτουσι τὴν Κίτω Αἴγυπτον, ἀπαλλάττεται τοῦ κονιορτοῦ καὶ ἀναλαμβάνει τὴν πρασίνην αὐτοῦ χροιάν. Ἡ καταβιβρώσκουσα φλῆξ τοῦ ἡλίου ἐν τῷ κα-

τακορύφω αὐτοῦ σημείω, ἐς δέον κατευνάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, βασιλεύοντος ἐπὶ τρίμηνον ἐφ' ὄλην τὴν Αἴγυπτον.

«Πάραυτα ἀλλοίωσις ἐπέρχεται εἰς τὸν ποταμόν. Σημειοῦται ἐν τῷ νειλιμέτρῳ τοῦ Καίρου ὑψωσις ἐνὸς δακτύλου ἢ καὶ δύο. Τὰ ὕδατα ἀποβάλλουσι τὴν ὀλίγην διαύγειαν καὶ δροσερότητα, ἥτις χθὲς ἀκόμη τὰ μετεποίει εἰς ἡδύτατον ποτόν. Λαμβάνουσι τὴν πρασινωπὴν ἰξώδη καὶ ἀμαυρὰν χροιάν τῶν ὑψαλμύρων ὑδάτων τῶν Τροπικῶν δίχλα οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ διυλιστήριον νὰ δυνηθῆ μέχρι τοῦδε νὰ διαστειλῆ αὐτὰ ἐκ τῆς ναυτιώδους καὶ νοσηρᾶς οὐσίας, ἥτις προκαλεῖ τὴν ἀλλοίωσιν αὐτῆν. Τὸ φαινόμενον τοῦ πρασίνου Νείλου προέρχεται, καθὰ λέγεται, ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιφανείας λιμναζόντων ὑδάτων, τὰ ὅποια ἢ ἐνιαυσίως πλήμμυρα ἀφίνει ἐπὶ τῶν εὐρέων ἀμμωδῶν πεδίων τοῦ Σουδάν τρυφόντων τῆς Νουβίας. Ἀφοῦ ἐφ' ἐξάμηνον περιήλθον εἰς σηπεδὸνα ἐκ τοῦ ἡλίου τῶν Τροπικῶν, σαροῦνται ὑπὸ νέας πλημμύρας καὶ ἐπαυροῦνται εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Εὐτυχῶς τὸ φαινόμενον τοῦτο διαρκεῖ σπανίως ἐπέκεινται τῶν τεσσάρων ἡμερῶν, διότι ὅσον βραχύς καὶ ἂν ᾖ ἡ διάρκεια, οἱ δυστυχεῖς, οἱ ὑπερχεινόμενοι ν' ἀρδευθῶσιν ἐκ τοῦ Νείλου, ὅταν διατελῆ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, αἰσθάνονται ἀνηκέστους εἰς τὴν κύστιν ὀδύνας. Οὕτως οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων λαμβάνουσι πρόνοιαν καὶ ἐφοδιάζουσι δι' ὕδατος τὰ ἀποταμιευτήρια καὶ τὰς δεξαμενὰς αὐτῶν.

«Ὁ ποταμὸς τότε αὐξάνει ταχέως κατ' ὄγκον καὶ κατὰ βαθμοὺς θολοῦται· διαρρέει οὐχ ἥττον δέκα καὶ δώδεκα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐμφανείας τοῦ τελευταίου καὶ τοῦ μᾶλλον ἐκτάκτου φαινομένου ὅπερ παρίστησιν ὁ Νεῖλος. Περὶ τὰ τέλη μακρᾶς καὶ ἐπαχθοῦς νυκτός, καθ' ἣν στιγμὴν ἠγέρθη τὸ ἀνακλίντρον, ἀφοῦ μάτην ἀπεπειρήθη νὰ κοιμηθῆ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἡμῶν, τὸ ὅποιον ἢ γαλήνη εἶχε καταλάβει πόρρω τοῦ Βένι-Σουέφ, πόλεως τῆς Ἄνω Αἴγυπτου, ὁ ἥλιος ἐδείκνυεν ἀκριβῶς τὸ ἀνώτερον ἄκρον τοῦ δίσκου τοῦ ὑπὲρ τῶν ἄλλων τῶν ἀραβικῶν ὀρέων. Ἐξέπλάγη ἰδὼν, ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν

αἱ ἀκτῖνες τοῦ προσέβαλον τὸ ὕδωρ, ἀντανάκλασις τις βαθείας πορφυρᾶς χροιάς παρήχθη ἐν τῷ ἅμα. Ἡ ἐπίτασις τῆς χροιάς δὲν ἔπαυσε τοῦ ν' αὐξάνῃ μετὰ τῆς ἐπιτάσεως τοῦ φωτός· καὶ πρὶν ἢ ὁ δίσκος ὀλοσχερῶς ὑπερπηδῆσθαι τοὺς λόφους, ὁ Νεῖλος παρίστα βέμα αἰματόεντος ποταμοῦ Ἰγποπτέων τινὰ ἀπάτην, ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἔξωθεν τοῦ πλοίου, πᾶν ὅ,τι εἶδον μοὶ ἐπεκύρωσε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν. Ὁ ὅλος ὄγκος τῶν ὑδάτων ἦτο θολὸς, χροιάς μελανοπορφύρου καὶ παρεμφεροῦς πρὸς αἷμα ἢ πρὸς ἄλλην τινὰ οὐσίαν, μεθ' ἧς ἠδυνάμην νὰ παραβάλλω αὐτόν. Συγχρόνως παρετήρησα ὅτι ὁ ποταμὸς εἶχε ὑψωθῆ κατὰ πολλοὺς δακτύλους διαρκύσεως τῆς νυκτός, ὅτε οἱ Ἄραβες ἐλθόντες, μοὶ ἐξήγησαν ὅτι ἐβλέπομεν τὸν ἐρυθρὸν Νεῖλον. Τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ θολὸν τοῦ ὕδατος ὑφίστανται μονίμους ἀλλοιώσεις, ἐνόσφ μὲνει εἰς τὴν ἕκτακτον ἐκείνην κατάστασιν. Κατὰ τινὰς ἡμέρας ὅταν ἡ ὑψωσις τῶν ὑδάτων δὲν ὑπερβαίνει τοὺς δύο δακτύλους, ταῦτα καθίστανται κατὰ τὸ ἥμισυ διαυγῆ, χωρὶς νὰ χάσῃ μολοντοῦτο τὴν ἐρυθρομέλαινα χροιάν, περὶ ἧς ἤδη ἐλάλησα. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐδῶ τὸ βλαβερὸν μίγμα, καθὼς κατὰ τὴν περιόδον τοῦ πρασίνου Νείλου. Τὸ ὕδωρ δὲν εἶναι μᾶλλον ὑγιές, ἢ δὴ τὴν γεῦσιν καὶ δροσερότην ἢ διαρκύσεως τῆς πλημμύρας. Ὑπάρχουσιν ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ αὐξήσις τῶν ὑδάτων εἶναι ταχύτερα καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ποσὸν τῆς ἰλύος ὑπερβαίνει κατὰ τὴν Ἄνω Αἴγυπτον πᾶν ἄλλο παρασυρόμενον ὑφ' ὁποιοῦδήποτε γνωστοῦ μοῦ ποταμοῦ· μάλιστα πλέον ἢ ἅπαξ παρετήρησα ὅτι ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἀντέταττε σπουδαῖον κώλυμα εἰς τὴν γρηγόρητα τοῦ ρεύματος. Ποτήριον ὕδατος, ὅπερ ἔλαβον τότε καὶ ἀφῆκα ἐπὶ μικρὸν νὰ ἴσυχάσῃ, μοὶ πρέσχε τὰ ἐξῆς πορίσματα: Τὸ ἀνωτέρω μέρος τοῦ ὕδατος ἔμεινε ἐντελῶς θολὸν καὶ ἐρυθρόχρουν, ἐνῶ μαύρη ἰλύς ἐπλήρου περιήλθε τὸ τέταρτον τοῦ κυπέλλου. Ἀξιόλογος μερὶς τῆς ἰλύος ταύτης κατακάθεται πρὶν ἢ αὐξήσις ἐξέλθῃ εἰς τὴν μεσαίαν καὶ κάτω Αἴγυπτον, ὅπου οὐδέποτε εἶδον τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

«Δὲν ὑπάρχει ἴσως ἐν παντὶ τῷ κράτει τῆς φύσεως θέαμα τερπνότερον τοῦ θεάματος, ὅπερ παρίστησιν ἢ αὐξήσις τοῦ Νείλου. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν καὶ νύκτα μετὰ νύκτα ἢ τετραγαμένη δὲν διαρρέει καὶ προχωρεῖ μεγαλοπρεπῶς ὑπερθεν τῆς ἠλλοιωμένης ἄμμου τῆς ἀπειροῦ ἐρημίας. Σχεδὸν ὥραν παρ' ὥραν ἐνῶ ἀνηρόμεθα ἡρέμα ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀπαρκτίου, ἠκούομεν τὸν πάταγον, ὃν παρήγαγεν ἢ πτώσις ὄγκου τινὸς ἰλύος ἐβλέπομεν εἰς τὴν κίνησιν ὅλης τῆς ἐμφυχομένης φύσεως πρὸς τὸ σημεῖον ἐνθα ὁ θόρυβος εἶχεν ἀντηχήσει, ὅτι ὁ Νεῖλος ὑπερπηδῆσε νέον κώλυμα καὶ ὅτι τὰ ἐξορμώματα ὕδατα τοῦ μετέβαινον νὰ διαχύσῃ τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰν ἐν τῷ μέσῳ ὅλης ἐρήμου. Ἐκ τῶν ἐντυπώσεών μου ὀλίγα ὑπάρχουσιν, ὧν ἡ ἀνάμνησις μοὶ παρέχει τόσην ἠδονὴν, ὅσην ἢ ἐντύπωσις, ἣν μοὶ προῦξέθησεν ἢ θεῖα τοῦ Νείλου κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπιδρομὴν εἰς μίαν τῶν μεγάλων διωρῶν τῆς ἐνιαυσίου διακλωσέως του. Ὅλη ἡ φύσις ἀφίνει κραυγὴν ἀγαλλιάσεως. Ἀνθρώποι, παιῖδες, ἀγέλαι βῶν διασκαίρουσιν εἰς τὰ δροσερά του ὕδατα, τὰ εὐρέα κύματα σύρουσιν ἐκ τῶν ὑφάλων ἰχθύς, ὧν αἱ λεπίδες σφενδονίζουσιν ἀστραπὰς ἀργυροεῖδεις, ἐνῶ πτηνὰ παντοῖου περὶ ὠματος συναγείρονται κατὰ σμήνη ὑπερθεν, καὶ αὐτὴ ἡ ἔορτὴ τῆς φύσεως δὲν περιορίζεται εἰς τὰς ὑψηλοτέρας τῆς δημιουργίας διαταγὰς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἢ ἄμμος καθίσταται ὑγρὰ ἐν τῇ προσεγγίσει τῶν γονιμοποιῶν ὑδάτων, ἐμφυχοῦται κυριολεκτικῶς καὶ ἀναδίδει χιλιάδας ἐντόμων. Ἡ πλήμμυρα κατακλιμαίνει τὴν Μέμφιδα ἢ τὸ Καίρον ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ θερινοῦ ἡλιοστάσιου· ἐξικνεῖται εἰς τὸ μέγιστον ὕψος καὶ ἀρχίζει νὰ ἐλαττοῦται κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν. Κατὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον ὁ Νεῖλος ἐπανέρχεται περίπου αὐτὴν εἰς τὰς ἄκρας του καὶ λαμβάνει τὴν διαυγῆ χροιάν του. Αἱ σποραὶ ἐγένοντο κατὰ τὸ διάλειμμα καὶ ἐπερατώθησαν μετὰ τῆς πλυμμύρας. Τὸ ἔαρ ἀκολουθεῖ πάραυτα ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, αἱ δὲ ἐσοδαὶ ἀποπερατοῦνται συνήθως πρὸ τῶν πνοῶν τοῦ Λίβου ἢ τοῦ ἀνέμου τῆς ἄμμου. Τὸ ἔτος

τῆς Αἴγυπτου διαίρεται λοιπὸν εἰς τρεῖς ὥρας: τέσσαρες μῆνες σπορᾶς καὶ ἀναπτύξεως, ὅτινες ἀντιστοιχοῦνται εἰς τοὺς μῆνας Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον· τέσσαρες μῆνες συγκομιδῆς ἀπὸ τοῦ Μαρτίου μέχρι καὶ συμπεριλήψει τοῦ Ἰουνίου· τέσσαρες μῆνες ἢ σελῆναι τῆς πλημμύρας συμπληροῦσι τὸν κύκλον τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἔτους».

Οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἐγίνωσκον τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ τῶν. Μάτην αἱ νικηφόροι στρατιαὶ τῶν τὸν παρήλλαξαν ἐπὶ ἐβδομάδας καὶ μῆνας καταδιώκουσαι μαύρας φυλάς. Πάντοτε εὗρον αὐτὸν τόσον εὐρύν, τόσον πλήρη, τόσον σφιγγῶντα, οἷον ἐγίνωσκον αὐτὸν ἐν τῇ πατρίδι τῶν. Ἦν μᾶλλον θάλασσα ἢ ποταμὸς καὶ τὸ ὄνομα τῆν ὄνομα θαλάσσης. Οἱ ἱερεῖς δὲν ἐδούλευσαν νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν καταγωγὴν του. Κατήρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦτο ἢ εἰκὼν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τῶν ἀνωθεν ὑδάτων, τὰ ὅποια ἠλάκωνον αἱ λέμβοι τῶν θεῶν. Ἀναβλύζει μετὰξὺ Ἐλεφαντίνης καὶ Φυλῆς, ἐν μέσῳ τῶν βράχων τοῦ καταρράκτου καὶ μεγαλοπρεπῶν βράχων, καλουμένων Κόρτι. Αἱ πλήμμυραί του ἐν ἤσαν μόνον φαινόμενον φυσικόν· προήρχοντο ἐκ τῶν θαλάσσης τῆς Ἰσίδος καὶ ὠφειλον τὰς ιδιότητάς των εἰς τὴν θεῖαν αὐτὴν πηγὴν. Εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τούτους θρόλους προσετίθεντο χίλια θαυμαστά ἱστορικά κυκλοφοροῦνται παρὰ τῷ λαῷ. Διηγούντο ὅτι οἱ ναυτίλλοι ἀπερχόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Φαραῶ κατήνησαν ἀδιακόπως ἀνερχόμενοι τὸν Νεῖλον νὰ ἐκβάλωσιν εἰς ἄγνωστον θάλασσαν, ἥτις ἔβρεχε τὴν χώραν τοῦ Πούντου. Ἀπαραλάκτως οἱ Ἄραβες ἔμποροι τοῦ μεσαίου ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναντο νὰ ὑπάγωσιν διὰ τοῦ ὕδατος ἐξ Αἴγυπτου εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανόν. Ἡ θάλασσα αὕτη ἦν κατεσπαρμένη ἐκ μυστηριωδῶν νήσων, παρεμφερῶν πρὸς τὰς μεμαγευμένας ἐκείνας νήσους, ἃς Πορτογάλλοι καὶ Βρετανοὶ ναυτίλλοι ἐβλεπον ἐνιαχοῦ πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ ὀρίζοντος καὶ αἵτινες ἐξηγανίζοντο, ὅταν ἠθούλοντο νὰ προσεγγίσωσι. Κατὰφούντο ὑπὸ φανταστικῶν ὄντων, ἐστ' ὅτε σκληρῶν, ἐστ' ὅτε ἀπηνῶν πρὸς τοὺς ναυαγούς καὶ ἐστ' ὅτε περιποιη-

τικῶν ὅστις ἐξήρχετο ἐκεῖθεν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπανέλθῃ διελύοντο καὶ ἐξηφανίζοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων. (ἰκολουθεῖ.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) E. N. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

Ο ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ

Πρὸ 300 ἐτῶν, τῇ 10 7βρίου, ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Πέτρου ὁ καὶ νῦν ἐγειρόμενος ἐν αὐτῇ ὀβελίσκος, καλούμενος ὀβελίσκος τοῦ Βατικανού, ὅστις εἶναι εἰς τῶν ὠραιότερων τοιούτων ἐν Ρώμῃ ὑπαρχόντων εἶναι δὲ, ὡς γνωστὸν. Αἰγυπτιακός, ἐκ γρανίτου. Λέγουσιν ὅτι ἀρχικῶς εἶχε διπλάσιον ὕψος τοῦ σημερινού, καὶ ὅτι τὸ ἕτερον ἡμισὺ του ἔμεινεν ἐν Λίγυπτι. Μετηνέχθη δὲ ὁ ρηθεὶς ὀβελίσκος εἰς Ρώμην ὑπὸ τοῦ Καλλιγούλα καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἀμφιθέτρον τοῦ Νέρωνος, ἄλλοις οὖν κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγ. Πέτρου, ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν μετακινήσωσιν.

Ἐπιστεῦετο ὅτι ἐν τῇ σφαίρᾳ, ἣτις ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, καὶ ἣτις ἐθραύσθη κατὰ τὴν λεηλασίαν τῆς Ρώμης ὑπὸ σφαιρῶν τουφεκίου, ἐνεκλείετο ἡ κόρυς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ὁ Πάπας Νικόλαος Ε΄ ἐσκέφθη νὰ τροποποιήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγ. Πέτρου. Τὴν ἰδέαν ταύτην συνμερίσθη ὁ Ἰούλιος Β΄, ὁ Παῦλος Γ΄, καὶ ὁ Γρηγόριος ΙΓ΄, ἀλλὰ μόνος ὁ Σίξτος ΣΤ΄ ἐπραγματώσεν αὐτήν.

Ἀρχιτέκτονες καὶ μαθηματικοὶ προσεκλήθησαν, ὅπως μελετήσωσι τὰ μέτρα, δι' ὧν ὁ ὀγκώδης γρανίτης θὰ μεταφέρετο καὶ θὰ ἠγείρετο ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ἐκ Ρώμης, Ἰταλίας καὶ ἀπάσης τῆς Εὐρώπης συνέρρευσαν ἀρχιτέκτονες καὶ μαθηματικοὶ ὅπως συναγωνισθῶσι. Πεντακόσια καθυπεβλήθησαν σχέδια, μετὰ τῶν ὁποίων ἄλλα παραδοξότατα καὶ ἄλλα πραγματοποιήσιμα. Ἐξ ὧν ἐνεκρίθη τὸ τοῦ Δομενίκου Φοντάνα, ἐκ Κόμου.

Ἄλλ' ἡ νεαρά αὐτοῦ ἡλικία ἐφόδισε πολὺ τὸ Συνέδριον τῶν Καρδινάλιων, ὅπερ ἐδέχθη μὲν καὶ ἐνέκρινε τὸ σχέδιον, ἀλλὰ τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ ἐνεπιστεύθη εἰς ἄλλους γερωνοτέρους.

Ὁ Φοντάνας ὁμῶς προσεβλήθη, καὶ ἀπηνύθη πρὸς τὸν Πάπαν, ὅστις διέταξε νὰ δοθῇ τῷ νεαρῷ ἀρχιτέκτονι πᾶσα ἐλευθερία, ὅπως ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιόν του.

Αἱ πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὀβελίσκου ἐργασίαι ἤρξαντο τῇ 30 Ἀπριλίου τοῦ 1586 μετὰ πομπῆς πολιτικῆς τε καὶ θρησκευτικῆς. Διαταγαὶ αὐστηραὶ ἐδόθησαν ὅπως μὴ ὁ λαὸς κυκλοφορῇ εἰς τὸ μέρος αἱ ἐργασίαι ἐμείλλον νὰ γίνωσι, καὶ ὅπως μηδεὶς κραυγάζῃ ἢ ἄλλιν ποιῇ ταραχὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐργασίας.

Ὁ ὀβελίσκος ἤρθη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἐκομίσθη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγ. Πέτρου. Τῇ 10 7βρίου ἤρξαντο αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀνόρθωσίν του. Ὀκτακόσιοι ἐργάται μετὰ 140 ἵππων προῆσαν ἐνεῖ. Τὰς διαταγὰς ἐδίδεν ὁ Φοντάνας διὰ ἤχου σάλπιγγος καὶ κώδωνος. Αὐστηραὶ διαταγαὶ σιγῆς ἐδόθησαν, ὡς προεῖρηται. Οὐ μόνον νὰ κραυγάζῃ τις δὲν ἐπετρέπετο, ἀλλ' οὐδὲ νὰ λαλήσῃ ἢ νὰ βήξῃ.

Αἱ ἐργασίαι προὐχώρουν καλῶς μέχρι τῆς μεσημβρίας, ὅταν αἰφνίδιον ἐπεισόδιον ἠπέλει νὰ ἀνατρέψῃ ἄρδην ὄλους τοὺς μάρχους τῶν ἐργασιῶν. Τὰ σχοινία, ἔνεκα τῆς μεγάλης ἐντάσεως, ἦν ὑφίσταντο, ἐκινδύνευον ν' ἀνάψωσιν. Ἐκτὸς τούτου, τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἐκ λεκανοσάμου ὑπολογισμοῦ, ἦσαν ἤσσονος μήκους τοῦ ἀπαιτουμένου.

Ὁ ὀβελίσκος ἴστατο ἐνἑρῆς... Ὁ λαὸς νοήσας τὸν κίνδυνον, ἤρξατο ἀποσυρόμενος. Οὐδεμία ὁμῶς φωνή, οὐδεμία ἀναπνοὴ ἠκούετο ἐν τῇ πλατείᾳ, διότι ἠπειλεῖτο ἡ ζωὴ τοῦ τολμητοῦ, ὅστις ἤθελεν ἀνοίξει τὸ στόμα.

Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν, κατὰ τὴν γενικὴν ἀγωνίαν, φωνὴ τις ἔρρηξε τὴν ἐπιτάφιον σιγὴν, κραυγάζασα: « Ἰδὼρ εἰς τὰ σχοινία! »

Ὁ κραυγάζας συνελήφθη πάραυτα. Ἡ κραυγὴ του ὁμῶς ἐκείνη ἀπεσόδισε τὸν κίνδυνον. Ὁ Φοντάνας ἐνόησεν ὅτι τὸ ὕδωρ πράγματι θὰ ἀπεσόβῃ τὴν πυρπόλησιν τῶν σχοινίων καὶ θὰ ἐπανέφερον αὐτὰ εἰς τὸ μήκος ὅπερ ἀπῆρτετο.

Διέταξε πάραυτα ὅπως αἱ ἀντλῖαι, αἰσινεῖ

εὐρίσκοντο ἐν τῇ πλατείᾳ χύσωσι κρουνοὺς ὑδάτων ἐπὶ τῶν σχοινίων.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θαυμάσιον. Ὁ ὀβελίσκος ἐτέθη ἐπὶ τοῦ βίθρου του. Τὸν Φοντάναν ἀπῆραν οἱ ἐργάται ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν καὶ ἠγάγον ἐν θριάμβῳ τοὺς περὶ τὸν ὀβελίσκον. Τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου διὰ τῶν πυροβόλων του ἐχειρέτισε τὸ εὐτυχεῖς ἐξαγόμενον, αἱ ὁ ἐκκλησία πᾶσα ἐκρυσαν τοὺς ἑαυτῶν κώδωνας.

Τίς ἔσωσε τὸ ἔργον τοῦ ἀξιολόγου ἀρχιτέκτονος; Εἰς ναύτης τοῦ Ἁγίου Ρέμου, καλούμενος Βρέσκας, ὅστις παρακούσας τὴν διαταγὴν τοῦ Ποντίφηκος, μεγάλην προσήνεγκεν ὑπηρεσίαν. Ἐρωτηθεὶς οὗτος ὑπὸ τοῦ Πάπα, ἀπήντησεν ὅτι βλέπων τὸν κίνδυνον ἐπικείμενον, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ συμβουλεύσῃ τὸ φάρμακον, ὅπερ, καθὸ ναύτης, ἐγίνωσκεν ἐκ πείρας ὡς συντελεστικόν.

Ὁ Βρέσκας πρὸς ἀμοιβὴν τῆς συμβουλῆς του ἔλαβε παρὰ τοῦ Πάπα αὐτὸς τε καὶ οἱ ἀπόγονοί του τὸ δικαίωμα νὰ πωλῶσι τὰ βάρια, ὅπερ ὁ Πάπας αὐτοπροσώπως μοιράζει τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων.

Τῇ 27 7βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ ὠραιότερος τῆς Ρώμης ὀβελίσκος ὠράριζε τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγ. Πέτρου, χάρις εἰς τὴν κραυγὴν τοῦ ναύτου τοῦ Ἀγ. Ρέμου, « ὕδωρ εἰς τὰ σχοινία ».

ΑΒΕΛ

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XV

Ἐρθα ἡ μαρκησία ἐκπλήττεται διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ Γεωργίου πρὸς τὸ ὠραῖον γῆλον.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἡ μαρκησία ἦτο σκυθρωπὴ καὶ ἐφαίνετο προδοτικῶς εἰς ἓνα καὶ μόνον προσηλωμένῳ κρύφιον λογισμῶν καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμίαν παρῆχε προσοχὴν εἰς ὅσα τῇ ἔλθεν ὁ δούξ.

— Ὁμολογῶ, ἐξηκολούθει εὐτος λέγων, ὅτι ἦτο πολὺ δυσάρεστον τὸ ἐπεισόδιον τοῦ περιπάτου μας. Ἀλλὰ, μικροῦλά μου, συνέλθετε καὶ μὴ λυπῆσθε· διότι δὲν δύναται τις ν' ἀποφύγῃ τὸς τοιαύτας αὐθαθείας.

— Δὲν δύναται μὲν νὰ τὰς ἀποφύγῃ, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροδόλησαν· δύναται ὁμῶς νὰ τὰς τιμωρῇ.

— Ὁ αὐθάδης ἐτιμωρήθη διὰ μηνιαίως κρατήσιως.

— Τί σημαίνει!

— Καὶ ὁμῶς ἂν τὸ ἐγνώριζον!

— Τί θὰ ἐκάμνετε;

— Ὅ ἀπέκρουον τὴν αἰτηθεῖσαν συγγνώμην.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ὅ ἀμονομάχουν.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτῆν;

— Κυρία μου! Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε εἰς τὴν μονομαχίαν ἢ ἀνικανότης μου. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι πυροβολῶ εὐστόχως ὡς ἀκμαῖος νεανίας.

— Πόσον εἶμαι ἀπορηγόρητος διὰ τὴν προσβολὴν.

— Μὴ λυπῆσθε· ἄλλως τε εἶναι ἤδη πολὺ ἄργα διὰ νὰ ζητήσω ἱκανοποίησιν διὰ μονομαχίας, ἣτις ἠδύνατο νὰ δώτῃ ἀφορμὴν εἰς μέγα σκάνδαλον. Θὰ φροντίσω ὁμῶς νὰ ἐκδιληθῆτε κατ' ἄλλον τρόπον κατὰ τοῦ γελοίου ἐκείνου ἀξιωματικοῦ.

— Ἡξεύρετε πόσον εἶμαι μανιώδης; Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ἂν ἐφόνευέ τις ἢ ἂν διενήργει κἄν τὸν θάνατον τοῦ αὐθάδου αὐτοῦ, θὰ τῷ ἤμην ἀπεριορίστως εὐγνώμων.

— Μὴ λέγητε τοῦτο ὑψηλοφώνως, ἀγαπητή μου.

— Οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Εὐτυχῶς!

— Ὄ! Ἐὰν παρευρίσκετο ἐκεῖ ὁ Γεώργιος!

— Πῶς! νομίζετε, ὅτι..

— Ὅ ἀξυλοκόπει ἀνηλεῶς τὸν ἀξιωματικόν, εἶπεν ἐμφαντικῶς ἡ μαρκησία.

— Τοῦτο θὰ ἦτο ἀποτρόπαιον. Νὰ κατακυλίσῃ τις εἰς τὴν λάσπην ἓνα ἀχθοφόρον, οὐδὲν κακόν· ἀλλ' ἤθελε εἰσθαι λυπηρὸν εἰς ἐκ τῶν

ὕπηρετων μου νὰ δείρη ἕνα ὑπελοχαγόν.

— Τόσφ χειρότερα δι' ἐκεῖνον, ὅστις θὰ εἶ-
διδε πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν.

— Ἄ! μαρκησία· δὲν σκέπτεσαι τὰ ἀποτε-
λέσματα τοιαύτης πράξεως; Ὅλος ὁ στρατὸς
ἤθελε καταβοήσει.

— Ἄς ἐφώναζεν ὅσον ἤθελεν.

Ὁ μαρκίων ἐθαύμαζεν ἀκούων τὴν σύζυγόν
του.

— Ἐπρεπε νὰ ζῆτε κατὰ τοὺς ἀρχαίους
χρόνους, μαρκησία, τῇ εἶπεν. Ἦθέλετε εἶσθαι
ἐξ ἐκεῖνων τῶν γυναικῶν, χάριν τῶν ὁποίων οἱ
βασιλεῖς ἠνάγκαζον τοὺς λαοὺς των ν' ἀλλη-
λοσφαγῶσιν.

— Τὸ πισπεύω καὶ ἐγώ· ἀλλ' αἱ πανηγυ-
ρικαὶ ἐκεῖναι ἡμέραι παρήλθον, εἶπεν ἡ μαρ-
κησία καὶ ἠγέρθη.

Ὁ δοῦξ ἐσιώπα.

— Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον, φίλιτε
δοῦξ; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ἡ μαρκησία.

— Μάλιστα, φιλιτάτη μου. Ὁ Γεώργιος ἐ-
μίσθωσε θεωρεῖον ἐν τῷ παρασκηνίῳ.

— Πότε θὰ ἦσθε ἔτοιμος, κύριε δοῦξ;

— Ἀμέσως.

Ἄμα ἡ μαρκησία εἰσῆλθεν εἰς τὸ καλλωπι-
στήριόν της, ὁ Γεώργιος αἰτήσας προηγουμένως
τὴν ἄδειαν, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ δουκῆ.

— Τί θέλεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ δοῦξ εὐμενῶς.

— Ὁ κύριος μαρκίων μοι ἐπέτρεψε νὰ ὑπο-
λάβω, ὅτι μοὶ χορηγεῖ ἐλευθερίας τινάς.

— Καὶ βέβαια.

— Δέον ὅμως νὰ γνωρίζω κλωῶς, ὅπως μὴ
καταχρασθῶ τῆς ὑμετέρας καλοκάγαθίας· διὰ
τοῦτο ἦλθον νὰ σᾶς ἐρωτήσω μήπως ἀπαρέσκη
ὑμῖν ἢ περὶ τὸ ἐνδύσθαι κομφότης.

— Τῇ ἀληθείᾳ ὄχι. Ἡ μέλαινα ἐνδυμασία
σᾶς ἀρμόζει κάλλιστα. Καὶ ποῦ θὰ διέλθῃς τὴν
ἐσπέραν ταύτην;

— Εἰς τὸ θέατρον.

— Ἀγαπᾶς τὸ ποτόν;

— Πολὺ ὀλίγον.

— Τὸ χαρτοπαίγιον;

— Σπανίως παίζω· ἀλλ' εἶμαι τυχερὸς καὶ
κερδίζω πίντοτε.

— Τότε λοιπόν, μὴ ἀγαπῶ, τὸ ποτόν καὶ
τὸ χαρτοπαίγιον, πρέπει ν' ἀγαπᾶς τὰς γυ-
ναῖκας. Γελᾶς, βλέπω!

— Τί νὰ σᾶς εἶπω, κύριε μαρκίων. Αἱ γυ-
ναῖκες εἶναι ἡ ἀδυναμία μου.

— Καὶ θὰ τὰς ἀγαπᾶς πολὺ. Σοῦ τὸ συγ-
χωρῶ. Εἰς τὸ θέατρον θὰ ἦναι ἴσως καμμία
νόστιμη ἡθοποιός. Ἐμπρὸς, ἔλκυσσον τὴν προ-
σοχήν της· εἶσαι εὐειδής καὶ σκόρπισον ὅσον
θέλεις χρυσίον. Τοιοῦτο δὲν θὰ σοῦ λείψῃ, ἐν
ἐξακολουθούμεν νὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι.

— Ὁ κύριος μαρκίων εἶναι πολὺ καλός.

— Τὰ, τὰ, τὰ! Ἐμπρὸς λοιπόν. Λάβε θέσιν
πλησίον τῆς ὀρχήστρας· παρατήρει με τὰς διό-
πτρας σου τὰς συζύγους τῶν ἀνησυχοῦντων ἀ-
στῶν. Ρίπτε ἀνθοδέσμας εἰς τὴν σκηνήν.
Τοῦτο θὰ με διασκεδάσῃ πολὺ· διότι αὐτὰ τὰ
ἔκαμνον καὶ ἐγὼ ἄλλοτε ὅταν ἤμην σωματοφύ-
λαξ, καὶ ἀγαπῶ τοὺς ξευαλισμένους ἐρωτο-
λήπτους.

Ὁ Γεώργιος προσκλίνας ἀπεχαιρέτισε καὶ
ἐξῆλθε μετ' ὀλίγου· δὲ στιγμᾶς ὁ μαρκίων
δὲ Νουμέξ μετὰ τῆς μαρκησίας κατελήμβανον
τὰς θέσεις των ἐν τῷ θεωρείῳ τοῦ θεάτρου.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἐξεληθὼν τοῦ ξενοδο-
χείου μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ θέατρον καὶ
εὐρῶν τὸν διευθυντὴν κατῶρθωσε διὰ γενναίας
πληρωμῆς ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἐν τῷ προγράμ-
ματι μελόδραμα διὰ κωμειδουλίου.

Ὁ διευθυντὴς εἰδοποίησε τὸν θίασον τῶν ἡ-
θοποιῶν, ὅτι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ παρ-
ευρίσκετο ἐν τῷ θεάτρῳ ἰδιότροπὸς τις ζάπλοτος·
τοῦτο ἤρκεσε νὰ ἐμβάλῃ εἰς ἀναστάτῳσιν ὅλας
τὰς ἡθοποιούς.

Ὅτε ἀφίκοντο ὁ μαρκίων καὶ ἡ μαρκησία,
τὸ θέατρον ἦτο πλήρες, ἐδιδάσκετο δὲ ἡ πρώτη
πρᾶξις τοῦ κωμειδουλίου. Ὁ μαρκίων ἀνεζήτησε
ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Γεώργιον καὶ
μὴ ἰδὼν αὐτὸν εἶπε·

— Μὲ διασκεδάζει πολὺ ὁ νέος αὐτός, φιλι-
τάτη μου. Παρατηρήσατε, ὅτι ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ,
διὰ νὰ διεγείρῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν περιέργειαν
τοῦ κοινῆ.

Περὶ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως ἐγένετο

μικρὸς τις θόρυβος παρὰ τῇ ὀρχήστρᾳ. Κύριος
τις προέβαινεν ὅπως καταλάβῃ τὴν ὀρισμένην
αὐτῷ θέσιν, ἀπωθῶν ἀδιαφόρως τοὺς πάντας.

Ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἐντελής τύπος ἀνθρώπου
ἐθάδος τῶν αἰθουσῶν ἐνδεδυμένος μετ' ἀπάσης
τῆς κομψότητος, οὐδόλως ἐφαίνετο δυσκολευό-
μενος εἰς τὰς κινήσεις καὶ τὴν καθόλου συμπε-
ριφορὰν, χωρὶς δὲ τὸ παράπαν νὰ ταράσσηται
ἐκ τῶν εἰς αὐτὸν προσηλωμένων βλεμμάτων τῶν
πάντων ἔβλεπε τῆδε κάκεισε μετ' ἀδιαφορίας
ἀπροσποίητου. Πόσοι σύζυγοι θὰ ἠσθάνθησαν,
ἐπὶ τῇ προσοχῇ, μετ' ἧς αἱ σύζυγοὶ των παρε-
τήρουν αὐτὸν, ἰσχυροὺς νυγμοὺς ζηλοτυπίας!

— Παρατηρήσατε λοιπόν αὐτὸν τὸν κύριον
Γεώργιον, ἀνέκραξεν ὁ δοῦξ ἰδὼν τὸν ὀδηγόν του

— Πῶς; ἦλθεν ἐνδεδυμένος ὡς ἐν χορῷ;
εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἐζήτησε τὴν ἄδειάν μου καὶ δὲν τῷ τὴν
ἠρήτην. Μοὶ ἐφάνη ἀστεῖον καὶ θὰ γελάσω-
μεν πολὺ αὔριον συλλογισόμενοι, ὅτι ὁ φρο-
τιστὴς ἡμῶν ἐτρέλανεν ὅλας τὰς ἀστάς.

Ἡ μαρκησία ὕψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

Ὁ Γεώργιος χάριν μεγαλειτέρας ἀνέσεως εἶ-
χε μισθώσει δύο ἔδρας ἀντὶ μιᾶς.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς πρώτης
πράξεως δύο ἀξιόλογοι ἀσταὶ, κατέχουσαι τὸ
πλαγιόθεν τοῦ τῆς μαρκησίας θεωρεῖον ὠμί-
λον ὑψηλοφώνως, κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν εἰς
τὰ ἐπαρχιακὰ θεάτρα συνήθειαν.

— Ἴδου ὠραῖος νέος, ἔλεγεν ἡ πρεσβυτέρα
τῶν δύο τούτων.

— Θὰ ἦναι κανεὶς κομφεὺόμενος Παρισινός,
εἶπεν ἡ νεωτέρα.

— Πρέπει νὰ ἦναι εὐγενής.

— Ὅταν τις ἔχη πρόσωπον ὡς τὸ ἰδικόν
του, εἴτε εὐγενής εἴτε μὴ εὐγενής, ἐμπνέει
δεινὸν πάθος.

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι εἰς τὴν ζωὴν μου
δὲν ἀπῆντησα ποτὲ τύπον, ὡς αὐτὸν, τελειό-
τητος.

— Ἀκούετε, μαρκησία; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ.

— Μάλιστα, ἀπῆντησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ προ-
σέχουσα καὶ συστέλλουσα τὰ χεῖλη.

— Καὶ ἔχουν δίκαιον. Τὴν ἐσπέραν ταύτην

εἶναι μεγαλοπρεπῆς τῷ ὄντι ὁ νέος οὗτος.

— Διὰ τὰς ἀστάς, δὲν λέγω τὸν ἀντίον·
ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην τοῦ εὐγενοῦς,
ἀποκαλύπτεται ὅπωςδὴποτε ὁ ἀγροῖκος.

Λαθοῦσα δὲ τὰς διόπτρας καὶ ἀποκρυπτομένη
ὑπὸ τῆς δέρρεως ἐτήλεσκόπησε τὸν Γεώργιον
μετὰ προσοχῆς, οὐδὲν δ' εὐροῦσα τὸ ψεκτὸν ἀ-
νεφώνησεν·

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τις.
Καὶ ὁ μᾶλλον ἐξησχημένος ὀφθαλμὸς θὰ ἐξηπα-
τάτο, ὅτι βλέπει εὐγενῆ ἐκ καταγωγῆς.

Ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ ἐνυπῆρχεν οὐ μόνον
θαυμασμός ἀλλὰ καὶ πείσμα.

— Ἀλλὰ ποῦ ἀπέκτησε τὰς ἔξεις ταύτας
τῆς κομψοπρεπείας; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Μοὶ διηγήθη, ὅτι ὑπῆρέτησεν ὡς γραμματεὺς
παρὰ τινι στρατηγῷ, φίλῳ τοῦ πατρός του.

— Τώρα ἐννοῶ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἤρθη ἡ αὐλαία.

Ὁ Γεώργιος εἰσεῖξε κατ' ἀρχὰς μικρὸν ἐνδια-
φέρον διὰ τὸ διδασκόμενον κωμειδουλίου· ἀλλὰ
βαθμιῶδ' ἐφάνη ἐκτιμῶν τὸν τρόπον, μετ' οὗ
ὑπεκρίνετο τὸ μέρος της μίᾳ ἐκ τῶν ἡθοποιῶν,
καὶ παρηκολούθει μετὰ προσοχῆς τὴν διδασκα-
λίαν, χειροκροτήσας δὲς καὶ τρίς. Ἡ ἡθοποιός
καταγοητευθεῖσα ἐξηκολούθησεν ἕκτοτε εἰς αὐτὸν
καὶ μόνον ἐνατενίζουσα, τοῦθ' ὅπερ δὲν διέφυγε
τὴν προσοχὴν τῶν θεατῶν.

Κατὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν διάλειμμα ὁ Γεώρ-
γιος ἐξῆλθεν ἀναμιχθεὶς μετὰ τοῦ πλήθους.

Ὅτε ἐπανελήφθη ἡ παράστασις ἡ ἡθοποιός
ἐπανεφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς κρατούσα ὠραιοτάτην
ἀνθοδέσμη· ἐναποθέσασα δ' αὐτὴν περιποιη-
τικώτατα ἐπὶ τινος τραπέζης ἤρξατο ἐξακοντί-
ζουσα πρὸς τὸν Γεώργιον φλογερά βλέμματα,
πλήρη ἔρωτος καὶ ἠδυπαθείας. Ὁ Γεώργιος ἐ-
δέχετο τὰ προκλητικὰ βλέμματα ταῦτα μετ' ἀ-
ξιοπρεπείας, ὑπομειδιῶν ἐπιχαίρειως καὶ χωρὶς
νὰ παραβῇ τοὺς κανόνας τῆς σεμνότητος καὶ
τῆς ἐπιμεμελημένης ἀγωγῆς.

Περὶ τὸ πέρας τῆς τελευταίας πράξεως ὁ Γε-
ώργιος ἐξῆλθεν, εἰς δὲ τὸν πρόδρομον συνήντησε
τὴν ἡθοποιὸν, δοὺς δ' εἰς αὐτὴν τὸν βραχίονα
ἐξηκολούθησε βηματίζων ὑπὸ τὸ περιστύλιον,

ατάραχος και ψυχρός εις τὰς ἐξωτοτροπίας και τὰ ἀκλίματα τῆς ὥραίας ταύτης ἡθοιοῦ.

Ἡ μαρκησία, ἐκλείπουσα ὡσάτως τὸ θέατρον μετὰ τοῦ μαρκησίου πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρκαστάσεως, εἶδε τὸν Γεώργιον και τὴν νεαρὰν αὐτοῦ φίλην. Οὐδὲν εἶπεν· ἀλλ' ὅταν ἀφίχθεῖσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐξεδύετο, ἐφάνη πολὺ δεσποτική καὶ δυσχεραίνουσα.

— Ἡ κυρία ὑποφέρει; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος Φανή.

— Νὰ μὴ λάβητε τὸν κόπον ἄλλοτε νὰ μοὶ ἀπευθύνητε ἐρωτήσεις, εἶπεν ἐπιτακτικῶς καὶ μετὰ τραχύτητος ἡ μαρκησία.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔμεινεν ἀναυδος.

— Τῆ ἀληθείᾳ· τοῦτο εἶναι ἀπίστευτον, ἀνέκραξε μετὰ τινος στυμῆς. Ὁ κ. Γεώργιος τολμᾷ ν' ἀπουσιάσῃ, ἐνῶ δὲν ἔλαθεν εἰσέτι τὰς διαταγὰς μου διὰ τὴν αὔριον.

— Ἡ κυρία ἀπατάται, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἡ Φανή.

— Εἶναι ἐδῶ λοιπὸν;

— Μάλιστα, Κυρία· τὸλάχιστον τὸν εἶδον πρὸ ὀλίγου ἐπιστρέψαντα.

— Σημάνετε τὸν κώδωνα καὶ παραγγείλατε νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ ὁ Γεώργιος.

Ἡ Φανὴ ὑπήκουσε.

— Καὶ λοιπὸν, δὲν ρίπτετε ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἐν ἱμάτιον; εἶπεν ἡ μαρκησία μετ' ἀνυπομονησίας.

— Δὲν ἐτόλμων, Κυρία.

— Δὲν ἐτολμάτε, ἀνόητη! Νομίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ δεχθῶ αὐτὸν τὸν νέον ἡμίγυμνη;

— Νὰ τὰ δά! ἐσκέφθη ἡ Φανή. Ἡ Κυρία τὸν κ. Γεώργιον θεωρεῖ ἄδρα, ὅχι ὅμως καὶ τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Γεώργιος εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μαρκησίας. Εἶχεν ἀπεκδυθῆ τὰ κομψὰ τοῦ χοροῦ ἱμάτια ἐνδυθεὶς μέτριον ἐπενδύτην, ἀντὶ δ' ὑποδημάτων ἐφόρει ἐμβάδας.

— Ἦθελον νὰ σὰς ἐρωτήσω, πῶς σκοπεύετε νὰ ταξειδεύσωμεν αὔριον, τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ὁ Γεώργιος ἔδωκεν ἐν συντομίᾳ τὰς δεούσας πληροφορίες καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαθεν ἡ μαρκησία· εἰσθε

εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε. Μοὶ ἤρρεσε πολὺ ἡ παράστασις, τὴν ὅποιαν εἶχετε διορίσει. Ἔχετε καλαισθησίαν, κύριε Γεώργιε.

— Λογίζομαι εὐτυχῆς, κυρία μαρκησία, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς μου.

— Εἰπέτέ μοι· ὁ μαρκησιος σὰς ἔδωκεν ἄδειαν ἀπουσίας μέχρι τῆς αὔριον. Ἐπεθύμουν νὰ σὰς συστήσω νὰ μὴ ἀεληθήσῃτε τὰ καθήκοντά σας χάριν τοῦ ἐξ Ἀφρικῆς φίλου, τὸν ὁποῖον, καθὰ μοὶ εἶπεν ὁ σύζυγός μου, ἀνεύρετε ἐδῶ.

— Ἀληθῶς, Κυρία, εἶπεν ὁ Γεώργιος. Δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν δοθεῖσάν μοι ἄδειαν. Ὁ ἐν λόγῳ φίλος μου λοχίας εἶναι τῆς φρουρᾶς ἀπόψε.

— Τί δυσάρεστος περίστασις· ὥστε λοιπὸν δὲν θὰ ἐξέλθητε;

— Ὄχι, Κυρία.

Ἡ μαρκησία μόλις ἠδυνήθη νὰ καταστειλῇ τὴν ἐκπληξίν τῆς. Ἄμα δ' ὡς ἐξῆλθεν ὁ Γεώργιος, στραφεῖσα ἀποτόμως πρὸς τὴν Φανὴν τῆ εἶπε·

— Φανή, κόρη μου. Ἠξεύρεις, ὅτι εἶμαι πολὺ περίεργος.

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ ὅτι ὑποφέρω ἀπὸ ἀνίαν.

— Τὸ ταξείδιον εἶναι διασκεδαστικόν.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ ὅσον ἀρκεῖ.

— Τί θέλει νὰ μάθῃ ἡ Κυρία;

— Θέλω νὰ μάθω, διατί ὁ κ. Γεώργιος...

Ἡ μαρκησία διέκοψε τὸν λόγον τῆς ἐκ διαταγῆ μου, ἀλλὰ πέρατα εἶπεν ἀποτόμως·

— Φανή, σοὶ ἐπικυαλαμβάνω ὅτι εἶμαι περίεργος· τοῦτο εἶναι τρομερὸν δι' ἐμέ, ἀλλ' ὅταν μὲ καταλάβῃ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μάθω ἐν πραγμᾶ, ὑποφέρω ὡς ἐὰν εὐρισκόμην εἰς τὰ βασανιστήρια.

— Ἄς μὴ στενοχωρῆται ἡ Κυρία.

— Λοιπὸν, κόρη μου. Ὁ νέος αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε καὶ ἤρρεσεν εἰς μίαν ἡθοιοῦ.

— Ἡ Κυρία ὑποθέτει, ὅτι...

— Λοιπὸν, κόρη μου. Ὁ νέος αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε καὶ ἤρρεσεν εἰς μίαν ἡθοιοῦ.

— Ἡ Κυρία ὑποθέτει, ὅτι...

— Εἶμαι βεβαία, σοὶ λέγω!

Ἡ Φανὴ ἐπόλησε μορφασμὸν τινα.

— Τί ἔχεις;

— Τίποτε, Κυρία. Ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἔχω ἵποτε.

— Μὴ ψεύδεσαι! Τὸν ἀγαπᾷς τὸν νέον αὐτόν;

— Ναί, Κυρία. Τὸν ἀγαπῶ ὀλίγον τι.

— Δὲν σὲ ἐμποδίζω. Μόνον προσπάθησον νὰ τῷ δώσῃς νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἔχεις κλίσιν πρὸς αὐτόν. Θὰ ἐπιτύχῃς, διότι εἶσαι εὐμορφη.

— Ἡ κυρία μὲ ἐπαινεῖ παρ' ἀξίαν.

— Ἀνόητη ποῦ εἶσαι! Εἶπέ εἰς αὐτόν καθαρά, ὅτι τὸν ἀγαπᾷς καὶ ἔλθε ἔπειτα νὰ μοὶ εἴπῃς τίνα ἐντύπωσιν, θὰ τῷ προξενήσῃ ἡ ὁμολογία σου αὐτῇ.

— Θὰ ὑπακούσω, κυρία.

— Θὰ προσπαθήσῃς ἀκόμη νὰ πληροφορηθῇς περὶ τῆς ψυχρότητός σου πρὸς τὴν φίλην τοῦ ἡθοιοῦ, τὴν ὅποιαν φαίνεται, ὅτι καταφρονεῖ.

— Τὴν καταφρονεῖ;

— Ναί.

— Χάριν ἐμοῦ, βέβαια!

Ἡ μαρκησία ἀνετινάχθη καὶ ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Εἶσαι βεβαία περὶ τούτου;

— Σχεδόν.

— Προσπάθησον νὰ βεβαιωθῇς. Πήγαινε τώρα καὶ καλὴν νύκτα.

— Τί ἀλλόκοτος γυνή! ἐψιθύρῃσεν ἡ Φανὴ ἐκτὸς τοῦ δωματίου. Ἄλλ' ἀμέσως ἀκούσασα σημαίνοντα τὸν κώδωνα ὑπέστρεψε παρὰ τῆ μαρκησίας.

— Τί διατάττει ἡ κυρία μαρκησία; ἠρώτησεν.

— Θὰ εἶγες βέβαια ἐραστὰς, αἱ;

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσέγα.

— Ὀμίλει ἐλευθερά. Ἠξεύρεις, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ σεμνότυπος ὡς αἱ ἄσταί.

— Λοιπὸν ναί! Ἀπέκτῃσα τοιούτους...

— Ἄκουσον· θὰ σοὶ δώσω εἴκοσι λουδοβίκεια, ἐὰν μὲ ἀποδείξῃς, ὅτι τὸν ἔκαμες ἐραστὴν σου, ἀλλὰ τὸ ταχύτερον.

— Θὰ προσπαθήσω ὅσον δύναμαι, ἀπήντησεν ἡ Φανὴ καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

— Ὁ νέος αὐτός, ἐψιθύρῃσεν ἡ μαρκησία μείναςα μόνη, ἔχει τι τὸ παράδοξον καὶ διεγεί-

ρει τὴν περιέργειάν μου. Πρέπει νὰ γνωρίσω τὸ μυστικόν του.

Ἐν τούτοις ἡ Φανὴ, πράγματι ἐρωτόληπτος, διηυθύνθη μετὰ θρασύτητος ἀλλὰ καὶ πλήρης ἐλπίδων εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεωργίου καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν οὗτος· ἀλλ' ἰδὼν τὴν Φανὴν προσέθηκε·

— Πῶς; εἶσαι σὺ, μικρὰ μου;

— Μάλιστα ἐγὼ, κύριε Γεώργιε.

— Καὶ τί θέλεις;

— Νὰ λάβω τὰς διαταγὰς σου.

— Δὲν θέλω τίποτε, εὐμορφοῦλό μου.

— Τίποτε, ἀπολύτως;

— Ἐν φιλάκι μόνον, ἂν θέλῃς.

Ἡ Φανὴ ἀφῆκε νὰ τὴν ἀσπασθῇ· ἀλλ' εἶπε ἔνεκεν πάθους, εἶτε λελογισμένως, περιέβλεπεν αὐτὸν ἐλαφρῶς διὰ τῶν βραχιόνων τῆς.

— Μήπως μὲ ἀγαπᾷς; τὴν ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος.

— Μάλιστα, σὰς ἀγαπῶ, κύριε Γεώργιε. Διατί νὰ σὰς τὸ κρύψω;

Ὁ Γεώργιος ἐφάνη δυσχεραίνων· ἀλλ' ἀμέσως λαβὼν τὴν νεαρὰν θαλαμηπόλον ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ διὰ λόγων.

— Μὴ παραξενευθῇς, μικρὰ μου, τῆς ἐλεγγεν· ἐὰν ἀποκρούω τὴν ἀγάπην σου, ἔχω τὸ μυστικόν μου.

— Τί μυστικόν;

— Ἐν μυστικόν πολὺ βαρὺ.

— Ποῖον;

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἴπω· εἶναι πολὺ βαρὺ διὰ σέ· Πήγαινε τώρα καὶ καλὴν ἀντάμωσιν, προσέθηκεν ὁ Γεώργιος ἀσπασθεὶς ἐκ δευτέρου τὴν Φανὴν καὶ ὀδηγήσα· αὐτὴν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ Φανὴ ἔχυνε δάκρυα. Ἐκλωσε τὴν στέρησιν ὠραίου νεανίου καὶ εἴκοσι λουδοβίκεια! Διηυθύνθη ὅμως πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μαρκησίας καὶ κρούσασα ἐλαφρῶς· εἰσῆλθε.

— Πῶς; τότε γρήγορα ἀνεβόνσεν ἡ μαρκησία

— Κυρία, συγχωρήσατέ με, είπεν ἡ Φανή καὶ ἀφῆγγήθη τὰ διατρέξαντα.

— Ἄ! Ἄ! είπεν ἡ μαρκησία. Ἡ ὑπόθεσις σκοτίζεται καὶ πρέπει νὰ ἐξακριβώσωμεν τὰ καθέκαστα.

Ἀποπέμφασα δὲ τὴν θαλαμηπόλον, ἐξετάθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ἐκοιμήθη ὕπνον λίαν τεταραγμένον.

(ἀκολουθεῖ.)

Π. ΔΥ ΒΟΥΙΣΤΟΒΟΥ

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ δὲ ταύτην μόλις παρετήρησε τὴν μάντιδα, ἣτις εἶχεν ἐγερθῆ ὀρθία καὶ κατεβίβρωσκεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀμμάτων.

Ἡ Ἄντωνία ἐπανερίψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, διότι ὁ ὑπ' αὐτῆς καταβληθεὶς ἀγὼν τὴν εἶχεν ἐξαντλήσει.

— Εἶναι ἀληθῆ ὅσα είπεν; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ τῶν χαρτοπαιγνίων μάντις.

— Τί, Κυρία Ἰερεμίου; ἐψιθύρισεν ἡ Τζιτζίκα.

— Ὅτι ὁ κόμης Μωγάρ κατεστράφη;

— Ναί.

— Καὶ ὅτι ὁ γαμβρός του κατηγορήθη ὡς κλέπτης;

— Ναί.

— Μετὰ τὸν γάμον του;

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ γάμου του μετέβησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν, ἅμα ἐξῆλθε τῆς ἐκκλησίας.

— Εἶναι ἀδύνατον. Ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ καί...

— Πῶς! ἤσθε εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου; Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν κόμητα Μωγάρ... εἶτε τὸν γαμβρόν του ἴσως;...

— Τοὺς γνωρίζω ὄλους... Καί... τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν;

— Τὸν κ. Ἐστελάν; Ναί, ἀλλ' ἀργότερα. Τὴν πρώτην φοράν, κατὰ τὴν ὁποίαν προσεπάθησαν νὰ τὸν συλλάβωσιν, εἶχε φύγει.

— Τότε λοιπὸν, εὐρίσκεται τώρα... εἰς τὴν φυλακὴν;

— Ὅχι. Τὸν ἠλευθέρωσαν, ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἦτο ἀθῶος. Ἀλλὰ διατί μ' ἐρωτᾶτε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, Κυρία Ἰερεμίου;

— Διότι θέλω νὰ τὰ ἠξεύρω, ἀπήντησεν ἀπιστόμως ἡ μάντις. Καὶ αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ ἦτο τώρα ἐδῶ, πῶς ὀνομάζεται;

— Γούης Βωτροῦ. Καὶ ὁ θεὸς του εἶναι φίλος τοῦ κ. Μωγάρ.

— Γούης Βωτροῦ, ἐπανελάβεν ἡ Κυρία Ἰερεμίου ἐν ἐκτάκῳ βαθμῷ ταραχῆς διατελοῦσα· ναί... μοῦ φαίνεται ὅτι πέρυσιν ἐπρόφερον ἐμπρός μου ἡ Μαγδαληνὴ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Μαγδαληνὴ εἶναι, νομίζω, ἡ δεσποινὶς Μωγάρ. Ἐλέγετο ὅτι ὁ Γούης ἐπρόκειτο νὰ τὴν νυμφευθῆ, ἀλλά...

— Καὶ αὐτὸς ὁ Φρεδόκ, ὁ ὁποῖος ἔβλαψεν ὄλους των... τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Εἶναι ἄνθρωπος ἡλικιωμένος, ὅστις ὑπῆρξε φίλος τοῦ Βωτροῦ... καὶ ἰδικός μου... μοὶ κακοφαίνεται δὲ πολὺ, ἂν προσηνέχθη ὡς ὁ Γούης διατείνεται. Ἄν ἔλθῃ, θὰ τὸν ἐρωτήσω...

— Διατί ἄρα γε ἐχθρεύεται τὸν κόμητα! ὑπετονθόρυσεν ἡ μάντις λαλοῦσα καθ' ἑαυτὴν.

— Θὰ τὸ μάθω. Ἐπειδὴ ὁ Φρεδόκ ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, δὲν θὰ μοὶ ἀποκρύψῃ τίποτε.

— Καὶ θὰ μοῦ εἰπῆτε τὰ πάντα;

— Θὰ τ' ἀκούσητε.

— Μέλλει νὰ ἔλθῃ;

— Ἴσως. Ἀλλὰ, καλή μου Κυρία Ἰερεμίου, δὲν ἀντέχω πλέον, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τελειώσητε... τὸ μέγα παιγνίδιον. Ἐγὼ ἔχω πίστιν εἰς τὰ χαρτῖα.

— Καὶ ἔχετε δίκαιον νὰ πιστεύητε εἰς αὐτὰ, διότι ποτὲ δὲν λέγουν ψεύματα. Μοῦ ἐπροφήτευσαν ὅτι θὰ τὸν ἐπαινῶ, καὶ πραγματικῶς τὸν ἐπανεῖδα. Ἐπειτα ἀργότερα μοῦ εἶ-

παν πάλιν ὅτι μέλλω ἀκόμη νὰ τὸν ἐπαινῶ...

— Ἄ! οἱ ὀφθαλμοὶ μου θολοῦνται. Δὲν βλέπω σχεδὸν πλέον. Σᾶς παρακαλῶ, Κυρία Ἰερεμίου, ἀνασηκώσατε τὰ παραπετάσματα.

Ἡ μάγισσα ὑπακούσασα ἐπορεύθη βραδέως πρὸς τὸ παράθυρον. Ἦν δ' αὕτη αἰθιοπὶς κεκυφῖα ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ μονονοκ εἰς δύο συνεπτυγμένη, ἐβάδιζε δὲ στηριζομένη ἐπὶ βακτηρίας, ὡς τὰ γηραιὰ ἐκεῖνα φάσματα, τὰ τὰς ἡρώιδος τῶν μύθων καταδιώκοντα.

— Ἐπειτα δ' ἐπανεῖλθετε εἰς τὰ χαρτῖα. φιλάτη Κυρία Ἰερεμίου, διότι ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν μέλλω ν' ἀποθάνω, ἐστὲναξεν ἡ Ἄντωνία.

— Κυρία, είπεν ἡ ἀμύριπος ἀνύγισσα τὴν θύραν, ἰδοὺ ὁ κ. Φρεδόκ.

Ἡ Τζιτζίκα ἠγέρθη κατὰ τὸ ἡμῖται καὶ είπε διὰ φωνῆς ἐσθεςμένης:

— Εἰσέλθετε, φίλε μου. Ἄ! ἤμην βεβαία ὅτι θὰ ἤρχεσθε.

Ἦν ὄντως ὁ Φρεδόκ προχωρῶν διὰ βραδέων καὶ συνεσταλμένων βημάτων πρὸς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούς, ὁ Φρεδόκ ὑπομειδῶν ὡς πάντοτε, καίτοι τῆς μορφῆς του κατὰ πολὺ ἀλλοιωθεῖσθαι ἀπὸ τῆς τελευταίας μετὰ τῆς Ἄντωνίας συναντήσεως.

Ἡ χροιά τοῦ προσώπου του εἶχεν ὠχρίασει, τὰ χαρακτηριστικὰ προμηκυνθῆ, καὶ αἱ κόγχαι τῶν ὀφθαλμῶν κωλυθῆ. Εἶχεν ἰσχνάνει, ἡ δὲ ὑπόπλοισ ἦδη κόμη του προσέλαβεν ἐπὶ τῶν κροτάφων ἀργυρωδέστερον χρωμα.

Ἀλλ' ἡ ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἦν ἡ αὐτὴ ὡς ἄλλοτε, γλυκεῖα, εὐχαρὶς καὶ εἰλικρινής.

Ἰδοῦσα αὐτὸν ἡ Τζιτζίκα ἐπανεκτέησατο δύναμιν ὅπως ἀνακαθήσῃ καὶ ἔτε. νεν αὐτῷ τοὺς βραχιόνας.

Συνεῖθιζεν, ὅπῃταν συνήντα τὸν προσφιλῆ τῆς γέροντα, ὡς τὸν ἀπεκάλει, νὰ ρίπτηται εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ νὰ περιπτύσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ὁ δὲ Φρεδόκ εἶχεν ἐθίσει αὐτὴν νὰ τῆ δίδῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου πατρικὸν ἀσπασμόν.

Ἀρκούντως ἠγάπα αὐτὴν πρώτῳ, μὲν διότι

ἦν εὐθυμος, εἰλικρινής καὶ ἀνόητος· εἶτα δὲ, καὶ πρὸ πάντων, διότι ἐν ἀγνοίᾳ τῆς εἶχεν ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδιά του.

Οἱ τῆς οἰκειότητος οὗτοι τρόποι τοῦ συνῆδον ἄλλως τε ἄριστα πρὸς τὸ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν διαδραματιζόμενον ὑπ' αὐτοῦ πρόσωπον. Ἐφίετο νὰ φαίνεται φίλος τῶν γυναικῶν, ὅπως κάλλιον ὑποκρύπτῃ τὰς ὀλοσχερῶς διακατεχούσας αὐτὸν μυχίους σκέψεις. Τίς ἤθελε ποτε ὑποπεύσει τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον ἐξηκοντούτη ἄγαμον ἱκανὸν νὰ συνωμοτῆ κατὰ τοῦ κ. Μωγάρ καὶ νὰ βυσσοδομῆ ἐκδικήσεις κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον;

Ἀπὸ τινῶν ὅμως ἡμερῶν δὲν εἶχε πλέον χρεῖαν νὰ ὑποκρύπτηται, διότι ἀπέβλεπε τὸ πρόσωπεῖον· πλὴν τοῦτο δὲν ἦν λόγος ἀποχωρῶν ὅπως ἐπίδειξε ἤττονα προθυμίαν πρὸς τὴν Ἄντωνίαν, τὴν δυναμένην εἰστέτι νὰ τῷ φανῆ χρήσιμος, καθότι μεγάλως ἐδιεφέρετο ὅπως ὁ καταποντισθεὶς Προυνεβίω μὴ δυνήθῃ ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας.

Οὕτως οὐδόλως ἐδίστασε νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Τζιτζίκα, ἣτις ἐν τῇ ἐπιτολῇ τῆς ὑπέσχετο νὰ τῷ πειράσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ἐξαφανισθέντος συμβολαιογράφου· οὐδεμίαν δὲ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἠσθάνθη δυσκολίαν νὰ κατασπασθῆ αὐτὴν τρυφερώτατα.

Τοσαύτην δὲ πρὸς τοῦτο ἐπεδείξατο προθυμίαν, ὥστε δὲν παρετήρησε κατ' ἀρχῆς τὴν μάγισσαν, ἣτις ἀνήγειρε τὰ τῶν παραθύρων παραπετάσματα, καὶ ἤντινα ἡ τοιαύτη ἐνασχόλησις ὑπεχρέου νὰ στρέφῃ αὐτῷ τὰ νῶτα.

— Ἄ! ἀγαθὲ μου φίλε, ἐστὲναξεν ἡ τῶς Ζαῖρεττα, μ' εὐρίσκετε σπουδαίως ἀσθενούσαν.

— Δὲν φαίνεσθε τοιαύτη, φιλάτη μου, είπεν ὁ Φρεδόκ. Μὲ αὐτὸν τὸν ριθόχρονον κωτωνίτην εἴσθε ὠραιοτέρα παρά πτε. Ἡθέλετε ἐκληφθῆ ὡς δεκαοκταετής.

— Παρατηρήσατε λοιπὸν τὸ δέρμα μου. Εἶμαι κατάστικτος ὡς πάνθηρ.

— Πάνθηρ φαίος; ὅπως ὠραῖος τίτλος ρωμαντικοῦ δράματος!

— Μὴ μὲ περιγεῖλατε, διότι εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μοῦ εἰσιν ἐξαγκω-

μένοι, καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ τοὺς ἀνοίξω. Αὐτοὶ δὲ ἦσαν τὸ καλλίτερον ὠράϊσμα τοῦ προσώπου μου. Ποῦ εἶναι ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἔψαλλον τὸ ὑψηλὸν ἄσμά μου ἐν ταῖς Κωμικαῖς Φαντασίαις; Ἐντούτοις τὸ κατάρατον ἐκείνο θέατρον ἐπέφερε τὴν δυστυχίαν μου...

— Καὶ τὴν τοῦ Προυνεβῶ ὡσαύτως, διέκοψεν ὁ Φρεδὸκ, ὅστις δὲν ἐπελανθάνετο τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς του. Ἐλάθετε εἰδήσεις του;

— Πολλὰς μάλιστα. Εἶναι θλιβερόν, φίλτατέ μοι, ὅτι ἡ οἰκογένειά του ὀλοσχερῶς ἐγκατέλιπεν αὐτόν, καὶ καθ' αὐτὰς θῆ περιστῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συστήσῃ γραφεῖον ὑποθέσεων ἐν Βρυξέλλαις.

— Τὸν λυποῦμαι, καθὼς ἐπίσης λυποῦμαι καὶ τοὺς μέλλοντας πελάτας του, εἶπεν ὁ Φρεδὸκ ἀνακουφισθεὶς ἐκ μεγάλης ἀνησυχίας.

— Ἀλλὰ, ἐπανέλαθεν ἡ Ἄντωνία, δὲν σὰς παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃτε πρὸς ἐπίσκεψίν μου ἵνα λαλήσω ὑμῖν περὶ ἐκείνου. Ἐπεθύμουν νὰ ζητήσω τὴν συμβουλὴν σας... ἐπὶ μιᾶς ἰδέας, ἣν συνέλαβον

— Ἐμπρὸς, τέκνον μου!

— Ὅχι! τώρα πλέον εἶναι περιττόν. Γνωρίζω ἐκ προκαταβολῆς τί θὰ μοὶ ἀπαντήσητε, διότι ὁ Βωτροῦ, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν ἐντεῦθεν, μοὶ τὸ εἶπεν.

— Ὁ Βωτροῦ! πῶς! τὸν ἐκαλέσατε; Καί... ἦτο ἐδῶ;

— Ναί, μόλις πρὸ δέκα λεπτῶν.

— Καὶ τῷ εἶπατε ὅτι μὴ ἀνεμένετε;

— Ἐπραξα κακῶς, διότι ἀνεχώρησεν ἀμέσως ὡς μανιώδης. Πῶς τὸ θέλετε; Ἦγνόουν ὅτι ἦσθε δυσηρεστημένοι. Μοὶ διηγήθη περὶ ὑμῶν πράγματα...

— Τὰ ὅποια ἐπιζῶ ὅτι δὲν ἐπιστεύσατε; Ὁ κ. Βωτροῦ μὲ ἔθρονεύεται, διότι περιεπλάκην εἰς ἔριν μετὰ τινος τῶν φίλων του...

— Τοῦ κόμητος Μωγάρ.

— Πῶς! σὰς τὸ εἶπεν;

— Οὐδὲν ὅμως ἐνόησα ἐξ ὅσων μοὶ εἶπεν.

Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἐμποδίζουν νὰ ἦσθε ἀξιόλογος ἄνθρωπος... καὶ νὰ σὰς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας. Δὲν εἶναι ἰδικόν σας σφάλμα ἂν ὁ

θεότρελλος ἐκεῖνος Προυνεβῶ διέπραξεν ἀνοησίας.

— Οὕτω δὲ λαλοῦσα ἡ Ἄντωνία ἐκράτει διαρκῶς ἀμφοτέρας τοῦ Φρεδὸκ τὰς χεῖρας ἐν ταῖς ἑαυτῆς. καὶ προσεῖλκεν αὐτὸν ἵνα τὸν ἐξαναγκάσῃ νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ἐπιδεικτικῆς ἐκείνης κλίνης, ἐφ' ἧς ἔδιδε τὰς ἀκροάσεις της, ὡς μεγάλη τις ὀσποινα τοῦ μεγάλου αἰῶνος.

— Παρατηρήσατε! ἐπανέλαθεν ὁπότεν ἀφίχθητε, ἔμελλον νὰ συμβουλευθῶ τὰ χαρτιά, διὰ νὰ μάθω ἂν θ' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον... ἔπειτα δὲ θὰ τὰ ἐρωτήσω καὶ δι' ὑμᾶς. διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν ἔχῃτε ἐχθρούς... καὶ ἂν θὰ εὐτυχῆσητε... Ὡμίλου περὶ ὑμῶν... καὶ δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε περὶ τούτου τὴν Κυρίαν Ἰερεμίου.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Κυρία Ἰερεμίου;

— Δὲν τὴν παρετηρήσατε λοιπὸν κατὰ τὴν ἄφιξίν σας; Εἶναι ἐκεῖ... παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης... ὀπισθὲν σας.

Καὶ ἡ Ἄντωνία προσέθετο ἀποτενινομένη πρὸς τὴν μέλαιναν μάγισσαν:

— Τί ἔχετε λοιπὸν, καλὴ μου Κυρία; Φάινεσθε ὡς νὰ μὴ αἰσθάνησθε καλῶς. Μήπως ὑποφέρετε πολλὴν ζέστην ἐδῶ μέσα; Ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπηγόρευσε ν' ἀνοίγωνται τὰ παράθυρα.

Τῆς Κυρίας Ἰερεμίου ὄντως ἡ συμπεριφορὰ κατέστη πρὸ τινων στιγμῶν παράδοξος. Εἶχεν ἡρέμα πλησιάσει καὶ ἴστατο ὀρθία κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τὴν στήλην τῆς κλίνης, ἔχουσα δὲ προτεταμένον τὸν τράχηλον καὶ προσεκτικὸν τὸ οὖς.

Ἦθελεν ὑποθέσει τις ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Φρεδὸκ ἐφέλκεν αὐτήν, καθ' ὃν τρόπον ἡ μουσικὴ ἐφέλκει τὴν ἀράχην.

Διὰ τῶν ἡμικλείστων χειλέων ἐφαίνοντο οἱ λευκοὶ αὐτῆς ὀδόντες, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ περιεστρέφοντο πεφοβισμένοι.

Ὁ Φρεδὸκ μεταστραφείς αἰφνιδίως συνητήθη κατὰ πρόσωπον μετ' αὐτῆς. Τότε δὲ φωνὴν βραγχώδη ρήξασα αὐτὴ ὡπισθοχώρησε δι' ἐνὸς ἄλματος μέχρι τοῦ παραθύρου.

— Ἐκεῖνος! Εἶναι ἐκεῖνος! ὑπεψιθύριζε συστρέφουσα τὰς χεῖρας. Ἐπρεπε νὰ προῖδω ὅτι

ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, διότι ὁ ρήγας τῆς πίνας ἐξῆλθε πρῶτος τρεῖς φορές κατὰ συνέχειαν.

Ὁ Φρεδὸκ δὲν ἦν ἤτοιο τῆς αἰθιοπίδος φιλοπερίεργος. Ἄμα ἀνακλύψας τὴν παράδοξον ἐκελίνην-μορφὴν ἀπηλλάγη τῆς ὑπὲρ τὸ δέον παραταθείσης περιπτύξεως τῆς Ἄντωνίας, καὶ προέβη κατὰ βῆμα πρὸς τὴν κάτω πλευρὰν τῆς κλίνης, ὅπως ἴδῃ πλησιέστερον τὴν ὀπτασίαν ἐκείνην.

Ὅποτεν τὸ φάντασμα ἐλάλησεν, ἀνεσκίρτησεν οὗτος ὡσεὶ ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν ἐκείνην, καὶ προῦχώρησεν ἐγγυτέρω.

Ἡ Κυρία Ἰερεμίου ἐστήριξε τὰ νῶτα ἐπὶ τῶν τῶν παράθυρον περικοσμοῦντων παραπετασμάτων ἐξέτεινε δὲ τοὺς βραχίονας ὅπως ἀποθήτη αὐτόν, καὶ ἔμεινε προσηλωμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκ τῆς φρίκης, ἣτις παρέλυε τὰς κινήσεις της.

Ἐπειδὴ πρὸ τινων στιγμῶν εἶχεν ἀποσύρει τὰ παραπετάσματα, τὸ ἄπλετον φῶς Ἰουλιανῶ ἡλίου κατεφώτιζεν ὅλον τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Ὁ Φρεδὸκ σχεδὸν προσέψαυεν αὐτήν. Ἄμα δὲ τὴν ἀνεγνώρισεν ὠχριάσας ἐξ ἐκπλήξεως:

— Ἡ Αὐγὴ! ἐψιθύρισεν.

— Ἐλεος, κύριε! ὑπετονθόρυσεν ἡ αἰθιοπίς προσπίπτουσα ἐπὶ τῶν γονάτων.

— Ἀθλία! σ' ἐπανευρίσκω τέλος πάντων.

— Φίλε μου, ἐφώνει ἐκ τῆς κλίνης ἡ Ἄντωνία, σὰς παρακαλῶ... ἀπατάσθε... αὐτὴ εἶναι ἡ Κυρία Ἰερεμίου, ἡ καλλίτερα γυνὴ τοῦ κόσμου

— Τί ἔκαμες τὴν θυγατέρα μου; ἐκραύγαζεν ὁ Φρεδὸκ. Τὴν ἐφόνευσας, ἀφοῦ μοὶ τὴν ἐκλεψας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τάλαινα Αὐγὴ προσπεπτωκυῖα ἐπληττε διὰ τοῦ μετώπου τὸν τάπητα, συλλαβὼν οὗτος αὐτήν ἐκ τοῦ τραχήλου τὴν ἀνήγειρεν ὡς πτερόν καὶ τὴν ἀπεκόμισεν ἐκτοξεύων πρὸς τὴν περίτρομον Ἄντωνίαν τὰς ὀλίγον καθησυχαστικὰς ταύτας λέξεις:

— Μὴ κινηθῆτε! ἀπαγορεύω ὑμῖν νὰ μ' ἀκολουθήσητε. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι κακοῦργος, καὶ μέλλω νὰ προσενεχθῶ πρὸς αὐτήν ὅπως τῇ ἀρμόζει.

Συγχρόνως δὲ διὰ κτυπήματος τοῦ ὤμου ἀνοίγων τὴν θύραν ἐξώρμησε, χωρὶς νὰ καταλίπῃ

τὴν βορὰν του, ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἐν τῇ ὀποίᾳ ἡ ἀρπάγη τοῦ ὄνδ Μανουήλ εἶχε πρὸ τινος περισυλλέξει τὰ τελευταῖα χιλιόφραγκα γραμμάτια τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Φρεδὸκ καταρρίψας τὴν αἰθιοπίδα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου ἐπανῆλθε νὰ κλείσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ τὴν θύραν, δι' ἧς εἰσῆλθεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ αἰθουσα αὕτη εἶχε τέσσαρας τοιαύτας, ὡς ἐμπρέπει εἰς πᾶσαν ἀξιοσεβαστὸν αἰθουσαν, προσέδραμεν ἀκολούθως εἰς τὰς τρεῖς ἐτέρας καὶ ἔθετο τοὺς μοχλοὺς αὐτῶν ὡς τῆς πρώτης. Ἐπεθύμει τὰ μάλιστα νὰ μὴ διαταραχθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀναληφθησομένης ἐπιχειρήσεως.

Ἐνῶ δ' ἐλάμβανε τὰς ἀνησυχητικὰς ταύτας προφυλάξεις, ἡ Αὐγὴ παρετήρει μὲν αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἀπεπειράθη ν' ἀποδράσῃ. Ἦσθάνετο ὅτι ἀπώλετο. Ὅτε δ' ὁ πρῶν κύριος της ἐπανῆλθε πρὸς αὐτήν, ἀφοῦ καλῶς ὠχυρώθη ἵνα προφυλαχθῇ ἐκ πάσης ἐπεμβάσεως, ἔδειξεν αὐτῇ ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπαναπέσῃ γονυκλίνης, ἀλλ' ἐκεῖνος λαμβάνων αὐτήν τοῦ βραχίονος τὴν ἐξέβιασε νὰ ἐγερθῇ.

— Ὄρθία! ἐφώνησεν αὐτῇ, ὀρθία καὶ ἀποκρίθητί μοι. Ἐὰν ἀρνηθῆς νὰ λαλήσης, εἴτ' ἐὰν ψευστῆς, θὰ σὲ συντρίψω ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ὡς θὰ συνέτριβον ἔχιδναν.

Εἰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ παῖκται τῆς λέσχης καὶ αἱ τὴν λίμνην περιερχόμεναι νεάνιδες ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὸν Φρεδὸκ, θὰ ὑπέθετον βεβαίως ὅτι προσεδλήθη ἐκ παραφροσύνης.

Ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ τοσοῦτ' ἀμελιχρῶς παραμυθῶν τοὺς ἐν τῷ παιγνίῳ ἀπογυμνωθέντας ὁ ἀξιάγατος ἐκεῖνος φιλόσοφος, ὁ μετὰ τοσαύτης φαιδρότητος συγχωρῶν τὰς ἀπάτας τῶν μεικρῶν τοῦ ὠραίου, ὁ ἐντελής ἐκεῖνος εὐπατρίδης ἐλάμβανεν ἤδη στάσιν προδότη μελοδράματος, τὸ δ' εἰς μειδιάματα εἰθισμένον στόμα του ἐξερεύετο ἀπειλὰς καὶ κατάρας.

Οὐδεὶς ὅμως ὑπῆρχεν ὅπως παραστῆ μάρτυς τῆς μανίας του ταύτης. Ἡ κατάπληκτος Ἄντωνία προσεπάθησεν μὲν νὰ τὸν ἐπίσχη ἐπιχαλουμένη τὸ ἔλεος καὶ τὴν ὀρθοφροσύνην του, ἀλλὰ δὲν ἦν εἰς θέσιν καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσῃ. Ὅθεν ἐδέησε νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ νὰ

σημάνη και καλέση τὴν ἀμφίπολόν της, ἥτις ὁμως οὐδόλως ἔσπευσε νὰ προσέλθῃ.

Ἡ αἰθιοπίς κατεπτομένη ἐστέναζε καὶ ὑπετραύλιζεν ἀσυναρτήτους λέξεις.

Διὰ τοῦ λεπτοῦ διαφράγματος, τοῦ προσψύοντος τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ὁ Φρεδὸκ ἀπέκλειεν αὐτὴν, διήρατο ψίθυρος φωνῶν καὶ ἐνόησε κρότος ξηρὸς καὶ χαρακτηριστικὸς, κρότος σφαιριδίου ἐξ ἐλεφαντόδοντος προσκρούοντος ἐπὶ ὄρει-χαλκίων περιπραγμάτων.

Εἰς δύο βημάτων ἐκέιθεν ἀπόστασιν, ἐντὸς τοῦ κιτρίνου κομμωτηρίου. ἔθα ἤνοιγε τὰς συνεδριάσεις της ἡ χήρα Σκνίπα, περιέστρεφε τὸν δίσκον τῆς ρουλέττας της ὑπὸ τὰ ἐξησκησκημένα ὄμματα τῶν γραιῶν φίλων αὐτῆς, ἐκάστη δὲ τοιαύτη περιστροφή ἐσχολιάζετο μετ' ἐπιστάσις.

— Θὰ ὀμιλήσης; ἐπανάλαβεν ὁ Φρεδὸκ, σείων μετὰ σφοδρότητος τὸν βραχίονα τῆς μαγίσσης.

— Ἐρωτήσατέ με, κύριε, καὶ θὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα, ἀπήντησεν αὐτὴ διὰ φωνῆς θρηνώδους.

— Πρὸ πόσου χρόνου εἶσαι εἰς Παρισίους;

— Πρὸ δύοδεκα ἐτῶν.

— Ψεῦδεςαι, διότι θὰ σὲ συνήντων.

— Δὲν ἐξέρχομαι ποτέ... ἀλλ' αὐτὴ ἔρχονται εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ Κυρία Ἄντωνία ἦτο ἀσθενής, διὰ τοῦτο ἤλθον ἐγὼ ἐδῶ.

— Ποῦ ἦσο πρὶν ἔλθῃς εἰς Παρισίους;

— Ἐκεῖ κάτω... ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης...

— Εἰς Μαυρίκιον; ἐτόλμησας νὰ ὑποστρέψῃς ἐκεῖσε;

— Ὅχι... ὄχι... ποτέ. Ὅταν ἡ Κυρία μου ἀπέθανεν, ἐγὼ ἔμεινα.

— Εἰς τὴν Νέαν Αὐρηλίαν; μαζὶ μ' ἐκεῖνον;

— Ναί, μαζὶ μ' ἐκεῖνον... μ' ἐκεῖνους... εἰς τὴν κατοικίαν... μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπάνω εἰς ἕνα μέγαν ποταμόν.

(ἀκολουθεῖ.)

Ζῶσα εἰκὼν — Πλεῖστοι ἴσως τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἔσχε μετὰ τῶν θνητῶν τὸ πανομοιοῦτόν του, τὴν ζῶσαν εἰκόνα του.

Ὁ Ἄντωνιος Χαννακάμπ, οὗ τὴν τελευταίαν ἀνήγγειλαν πρότινος τὰ βιενναῖα φύλλα, ἦν ὁ στρατιωτικὸς τελετάρχης τῆς Αὐστριακῆς Αὐλῆς καὶ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, διακρινόμενος ἔνεκα τῆς καταπληκτικῆς αὐτοῦ ὁμοιότητος πρὸς τὸν ἰσχυρὸν τοῦ κυριάρχου τοῦ σύμμαχον.

Ἐν Γαστάν, κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας συνεντεύξεις τῶν ἐτησίων συναντήσεων, οἱ δύο ἡγεμόνες μεγάλως ἐνησμενίζοντο ἐπὶ τῷ παιγνίῳ τούτῳ τῆς φύσεως, δι' οὗ ὁ ταπεινὸς θεράπων τοῦ ἐνὸς ἐγένετο ἡ ζῶσα εἰκὼν τοῦ ἑτέρου.

Ὁ γέρον οὗτος, ὅστις ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα ἑννέα ἐτῶν, ὑπῆρξε προσέτι ἐνδιαφέρων καὶ ὑπὸ ἕτερον τίτλον, καθότι ἐπὶ τῶν βραχιόνων αὐτοῦ ὁ δύσμοιρος πρίγκηψ, ὁ γεννηθεὶς βασιλεὺς τῆς Ρώμης, καὶ καταντήσας δοῦξ τοῦ Ρεῖχσταδ, ἀπέδοτο τὴν ὑστάτην πνοὴν κατὰ τὸ 1832.

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου 1886 αἱ τακτικαὶ δαπάναι τῆς Ρωσσίας ἀνῆλθον εἰς 240,596,686 ρουβλίων παρρουσιάζουσαι συγκριτικῶς πρὸς τὰς δαπάνας τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ ἔτους 1885, διαφορὰν ἐπὶ ἔλαττον κατὰ 22,622,930 ρουβλίων. Ἐὰν εἰς τὰς προμνησθεῖσας δαπάνας τοῦ 1886 προστεθῇ καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐκτάκτων δαπανῶν καὶ τῶν γενομένων ἤδη εἰς βᾶρος τοῦ μέλλοντος προϋπολογισμοῦ ἀπαρτίζεται σύνολον ἐκ ρουβλίων 258,907,384, ἀπέναντι ρουβλ. 279,392,688 τοῦ 1885.

Συνεργάτης τοῦ «Φιγαρώ» διηγεῖται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ὁ ἰατρὸς Κάμπελ, εἰς τῶν ἰατρῶν τῆς αὐτοκρατείας, καίτοι Ἄγγλος τὴν καταγωγὴν, ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του ἐν Γαλλίᾳ διατηρῶν μόνον ἕνα πελάτην πέραν τῆς Μάγχης.

— Πελάτην! Πελάτιδα ἐννοεῖτε;

— Οὐδόλως.

— Ἄλλ' ὁ Κάμπελ ἦτο μαιευτῆρ.

— Καὶ τί μέ τοῦτο;

— Μόνον αἱ γυναῖκες γεννῶσιν.

— Ἄλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες — ἰδοὺ τὸ ἀνέκδοτον, ὡς ὁ ἴδιος Κάμπελ μοὶ διηγῆθη τοῦτο. Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ πελάτης του ἦτο ὁ λόρδος Δ... εὐγενῆς, κολοσσαίως πλούσιος, ὑγιῆς τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ προσβεβλημένος ὑπὸ ἐνιαλίας μανίας.

Καθ' ὥρισμένας ἐποχὰς ὁ εὐγενῆς λόρδος ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο συμπτώματα τοκετοῦ. Κατεκλίνετο, διέτασε νὰ κατασκευασθῶσι τὰ νηπιακὰ ἐνδύματα τὰ χρησιμεύοντα εἰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ προσεκάλει τηλεγραφικῶς τὸν Κάμπελ.

Ὁ ἰατρὸς μετέβαινε. Θεωροῦμεν δ' ἀνωφελὲς νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἰατρικὴ του βοήθεια ἦτο καθαρῶς πλατωνικὴ καὶ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἐγέννα κατὰ τὴν ἰδίαν φαντασίαν. Μετὰ τὸν τοιοῦτον τοκετὸν, ἀνεζήτουν μετὰ τῶν ἀρτιγεννητῶν τοῦ χωρίου τὸ πτωχότερον καὶ τὸ ἐπαρουσίαζον εἰς τὸν λόρδον, ὅστις τὸ ἐθώπευε, τὸ περιποιεῖτο καὶ ἐπροίκιζεν αὐτό· ἅπαξ ὁμως ἐγκαταλείψας τὴν κλίνην, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐσκέπτετο πλέον περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν τελευταίαν φορὰν, καθ' ἣν ἠσθάνθη πόνον τοκετοῦ, ἐν τῷ χωρίῳ δὲν ὑπῆρχον ἀρτιγέννητα παιδιὰ, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἡλικιωμένα· τί νὰ πράξῃσι; τὸ πρᾶγμα ἐπέειγε. Διέρχεται μσθητῆς τις λυκεῖον ἐν στολῇ, συλλαμβάνουσι τοῦτον, πρὶν δὲ προφθάσῃ νὰ εἶπῃ τι τὸν περικαλύπτουσι καὶ τὸν τοποθετοῦσιν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ λόρδου.

— Αἱ εἶπεν ὁ λόρδος Δ... ἀναστενάξας, ἐννοῶ ἤδη διατὶ ὑπέφερα τόσον· αἰτία τούτου ἦσαν τὰ κομβία.

Ἐν Βιλδ δ' Ἀμβρέυ τῆς Γαλλίας εἰς γέρον πάππος, ὁ κ Βουλέ, ὀγδοηκοντούτης, ἔζη μετὰ τῆς ἐγγονῆς αὐτοῦ Λουίζης Μ...εἰκοσαετίδος, χαριτοδρότου κόρης, ἥς ἡ μήτηρ πρὸ τετραετίας εἶχεν ἀποθιώσει. Ὁ γέρον πάππος ἐλάτρευε τὴν μικρὰν Λουίζαν, καὶ ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος ὅπως τῇ ἐξασφαλίσῃ ὀλίγην προῖκα. Δυστυχῶς ὁμως, ἡ ἀτυχὴς νέα ἦτο φθισικὴ, καὶ πρότινων ἡμερῶν ὁ ἰατρὸς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κ. Βουλέ, ὅτι ἡ ἐγγονὴ του δὲν θὰ δυναθῇ νὰ διέλθῃ τὸ φθινόπωρον. Ὁ γέρον κατεθλίβη πολὺ ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ταύτῃ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἀπεφάσισε νὰποθάνῃ μαζὶ μὲ τὴν ἐγγονὴν του. Συνεφώνησε μετ' αὐτῆς, καὶ ἐν ἑσπέρας, προχωρήσαντες εἰς ἕρμον ἕνα ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ δεθέντες διὰ σχοινίου ἔπεσον ὁμοῦ εἰς τὸ ὕδωρ. Τῇ πρωτῇ ἄλιεῖς ἀνέσυρον τὰ πτώματά των.

×

Ἐν τινι χωρίῳ πλησίον τῆς Μάγχης ἐν Γαλλίᾳ, ὁ υἱὸς τοῦ δημάρχου, καλούμενος Λαινιέ, ἐφόνευσε τὴν ἀδελφὴν του, πυροβολήσας αὐτὴν διὰ τυφεκίου, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐνῶ εὐρίσκοντο ἐν τῷ δωματίῳ καθήμενοι ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας ὁ Λαινιέ ὑπνωτε νυστάζων, ἡ δὲ ἀδελφὴ του ἐτόλμησε νὰ τῷ εἶπῃ: «Θὰ καύσης τοῦ κάκου ὅλο τὸ κερί, καυμένε, ἂν νυστάξης πᾶμε νὰ κοιμηθούμε».

×

Λέγεται ὅτι τὰ ἡμίση τῶν σιγαρέττων, τῶν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς παλουμένων, καπνίζονται ὑπὸ γυναικῶν. Καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ ὁ συρμὸς τοῦ καπνίζεῖν διαδίδεται ταχέως παρὰ τῷ ὀραίῳ φύλῳ.

×

Ἐὰν διαιρέσωμεν τὴν ὑφῆλιον εἰς 100 μέρη, αἱ πέντε ἡπειροὶ ἀντιπροσωπεύουσιν ἐκ τούτων ἡ μὲν Ἀσία τὰ 33, ἡ Ἀφρικὴ τὰ 21, ἡ βόρειος Ἀμερικὴ τὰ 16, ἡ νότιος τὰ 15, ἡ Αὐστραλία μετὰ τῶν πέριξ νήσων τὰ 8 καὶ ἡ Εὐρώπη τὰ 7.

×

Συζητήσεως γενομένης περί ιδρύσεως νέου ηεροκομείου, γέρων έννενήκοντα καί έπτά έτών ηλικίας μετά πολλού κόπου έγερθείς τής έδρας του ήρώτησε:

— Τό νέον καθίδρυμα θά περιλαμβάνη καί γυναϊκας;

×

Λόγος έγένετο έν γραφείω έφημερίδος περί τής άναστάσεως του Λαζάρου.

— Ούχι βεβαίως έν τῷ αἰῶνί μας, εἶπέ τις τῶν συνδιαλεγομένων, θά ἴδωμεν οὕτω πως τοὺς νεκροὺς έγειρομένους τοῦ τάφου των!

— Ἄ! ὄχι βέβαια! ἐπέφερεν ὁ ἰατρὸς κ. Πλουτάρχης, διότι ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἐποίησατο σπουδαίας προόδους!!!

×

Ἄδεξιότης θεραπευνίδος.

Χήρα τις, φημιζομένη διὰ τὴν χρυσῆν της κόμην, συνδιελέγετο λίαν πρῶτ' έν τῇ αἰθούσῃ μετά τινος φίλης της, ἣν ἠναγκάστη νὰ δεχθῆ εἰς τοιαύτην ὥραν, καίπερ ἀτημέλητος, διότι ἔμελλεν ν' ἀπελθῆ διὰ τινος ἡμέρας μακρὰν, ὅτε ἐκρούσθη ἡ θύρα καί ἐπεφάνη ἡ θεραπαινίς.

— Εἶναι ὁ κουρεύς σας, κυρία.

— Νὰ περιμένῃ.

— Τοῦ τὸ εἶπα· ἀλλὰ βιάζεται καί μοῦ εἶπε νὰ σὰς πῶ νὰ τοῦ στείλετε ἂν θέλετε τὰ μαλλιά σας νὰ τὰ κτενίσῃ έν τῷ μεταξὺ διὰ νὰ μὴ κάθεται...!

Α Γ Σ Ε Ι Σ

του 6ου αἰνίγματος.

A...Δ...Α...Μ

οὐ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀνταποκρίνονται ὡσαύτως μετὰ τὰ ἀρκτικά τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος.

τῷ 7ου αἰνίγματος.

Ἄστηρ — Ἀήρ.

Εἰς τὸ σκότος βασιλεύει αἰώνιως ὁ «Ἄστηρ», Ἐπὶ δὲ τῆς γῆς ἀπάσης ἄρχει πάντων ὁ «Ἀήρ.»

Λεμησός. (Κύπρου)

M. I. E.

ΑΙΝΙΓΜΑ 8ον

Εἰς τὸ ὕδωρ ἀεὶ οὐσα, κατοικοῦμ' ὑπὸ λαῶν,
Καὶ ἀκέφαλος τῷ κόσμῳ εὐεργέτημ' ἀγλαόν.

Ἐν Νεαπόλει.

K. K.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΑΤΜΟΣΡΟΜΩΝ «ΕΛΛΑΣ»

ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Ἡ Ἑλλὰς ἡ Μήτηρ πάντων τῶν ἀπανταχοῦ
Ἑλλήνων

ἡ γενέτειρα ἡρώων καὶ σιφῶν ἀνδρῶν ἐκείνων,
Αὕτη σήμερον μᾶς πέμπει τὴν ὀμόνυμον «Ἐλ-

λάδα»

περιέχουσαν δοκίμων μίαν προσφιλῆ ὀμάδα.

Δεῦτε φίλοι πατριῶται, ἴν' ἀνέλθωμεν τὸ σκάφος
ὅπερ ἔσεται στὸ μέλλον τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ὁ
τάφος.

Αἰ σκιαὶ τῶν ἀειμνήστων τοῦ Μιαοῦλη, τοῦ
Κανάρη

Εἰς τὴν πρόραν οὐτοῦ φέγγουν ὡς ἀκοίμητον
φανάρι.

Τοῦ Σιαχοῦρη, τοῦ Τομπάζη τὸ πηδάλιον ἰθὺ-

νον

ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας σιθαρῶς θά διευ-

θύνουν.

Χαίρετε ναυτίλλοι νέοι! ἡ Πατρίς πολλὰ ἐλπίζει
ἐφ' ὕμῶν τὸ μέγα μέρος τῶν ἐλπίδων της στη-

ρίζει.

Καλῶς ἔλθετε στὴν Κύπρον τὴν γνησίαν θυγατέρα
τῆς Ἑλλάδος, ἣτις εἶναι ἡ φιλόστοργος Μη-

τέρα.

Τείνωμεν πρὸς Σᾶς ἀγκάλας δεῦτε, ἄς ἀδελφι-

σθῶμεν

εἴθε ὁ Θεὸς θελήσῃ τάχιστα νὰ ἐνωθῶμεν!!!

Λεμησός 7)19 7βρίου 1886.

M. I. ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ Νεῖλος καὶ ἡ Αἴγυπτος (κατὰ τὸν Αἰγυπτιολόγον Μασπερώ) ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ὑπὸ τοῦ κ. E. N. Φραγκοῦδη. — Ὁ ὀβελίσκος τοῦ Βατικανοῦ. — Ὁ Ἀποκεφαλιστής. — Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου. — Ποικίλα. — Γέλωτες. — Λύσεις. — Λῦται. — Αἰνίγμα. — Ποίησις.